

Ordet blot for at gjøre en Bemærkning til den ærede sidste Taler, min ærede Ven fra Bogense (G. M. Petersen). Der er ikke blevet sagt her, og fornødtgvis heller ikke tænkt, at Wessfølelsen blev større, fordi en Mand fik saa Meget, at han kunde leve deraf, men der er blevet sagt, at Fristelsen blev mindre. Wessfølelsen bliver den selv samme, men Fristelsen, som trænger ind paa Wessfølelsen, er det, der aftager. Det er vistnok denne Misforstaaelse, som det ærede Medlem har gjort sig skyldig i. I Dørligt skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at Staten har anerkjendt Be-rettigelsen heraf. Jeg skal blot minde om, at der var en Tid, da man lønnede Soldbenedsmændene saaledes, at det maatte være vitterlig for Enhver, at de umulig kunde leve deraf. Hvad var Følgen deraf? Jeg skal ikke nævne det, men Enhver veed, hvad Følgen var. Staten har indset Nødvendigheden af at forhøje deres Løn for ikke at lade Fristelsen vedvarende være saa stor. Men naar nu Levnetsmidlerne og alle andre Fornødenheder ere stegne saa Meget i Pris, at de Lønninger, som de Paagsældende have, ikke kunne slaa til for dem, saa synes det mig, at det er Statens og navnlig Folkethingets Pligt, naar Saadant bliver en vitterlig Sag, at stemme for den foreslaede Forhøielse. Det er blevet benegtet her, at Nøden i Virkeligheden er stor, men jeg har den Overbevisning, som grunder sig paa Kjendsgjerninger, at den er stor.

J. N. Hansen: Det ærede Medlem fra Bogense (G. M. Petersen) sagde, da han før havde Ordet, at der var nogle Medlemmer, der, efterat Finantsloven var gaaet herfra, vare komne i Tanke om, at disse Mænd kunde trænge til et Tillæg. Det ærede Medlem huffer her slet ikke Sagens Historie. Der var ikke Tale om, at Nogen kom i Tanke om, efterat Finantsloven var gaaet bort, at gjøre dette Forslag. Der kom, medens Finantsloven blev bearbejdet af Finantsudvalget, et Andragende ind fra de paagsældende Soldassistenten, hvilket jeg havde den Ære at indlevere, og som blev omdelt til samtlige Medlemmer. Andragendet blev efter Anmodning af mig henvist til Finantsudvalget, og saa

længe det herode, der kunde der ikke være Anledning for Andre til at gjøre Skridt i den omhandlede Retning; vi maatte netop vente for at se, om Finantsudvalget vilde gjøre Noget ved denne Sag eller ikke, og dette var Grunden til, at Tiden gik hen, uden at der blev gjort noget videre Forsøg. Efterat Betænkningen over Finantsloven var bleven afgiven, hørte jeg af den ærede Formand for Finantsudvalget — og jeg tør vel nok sige det, da han selv sagde det ved Sagens første Behandling — at han havde al mulig Grund til at tro, at Finantsudvalget vilde have foreslaaet Thinget at henvise Soldassistenternes Andragende til Ministeren. Finantsudvalgets Formand havde altsaa al mulig Grund til at tro, at Finantsudvalget delte den Mening, at der burde ydes disse Bestillingsmænd et Tillæg. Naar det nu viste sig, at Finantsudvalget delte denne Mening, men det paa Grund af den Form, hvorunder Finantsudvalget vilde udtale sin Deltagelse, var klart, at der ikke vilde kunne blive gjort Noget for disse Bestillingsmænd, før Rigsdagen kom sammen næste Gang, saa vilde det ærede Medlem se, at først da var det, at man tænkte paa, om ikke den Hjelpe, som Finantsudvalget maatte antages at ville tilstaa dem, kunde under en anden Form ydes dem noget hurtigere, end det ellers vilde ske, og da var det, at nogle Medlemmer mente at burde indbringe det Lovforslag, som her foreligger. Jeg henvendte mig til flere af det tidligere Lønningsudvalgs Medlemmer og fik 5 af dem — foruden mig selv — til at tiltræde dette Forslag, og jeg troede, at netop de allerbedst maatte vide, hvorvidt der kunde være Grund til at bevilge dette Tillæg i Genhold til de i sin Tid førte Forhandlinger om Lønninger til Soldvæsenet. Da jeg saa hørte, at Finantsudvalget maatte antages at dele Mening med os om et saadant Tillæg, kunde det aldrig falde os ind, at Forslaget vilde møde nogen Modstand her i Salen; vi maatte gaa ud fra, at naar flere Medlemmer af det tidligere Udvalg vare enige om, at Tillæg maatte gives, og naar Finantsudvalget ligeledes gik ud derfra, saa kunde der ikke ventes nogen virkelig Modstand, og vi forsøgte da at fremkomme med Lovforslaget,